

Als zwart kind op de Veluwe deed i

Lily Monori van Dijken is auteur, columnist en dichter.

PLEEGZORG

Black Lives Matter staat soms voor iets positiefs: Lily (zwart) groeide op in een fijn pleeggezin (wit).

Black Lives Matter, een onderwerp waarover je in deze tijd veel hoort. Ik denk er zelf ook vaker over na, zeker als mensen mij vragen hoe ik het heb ervaren om als zwarte vrouw op te groeien in een blank gezin. En ook nog in de Biblebelt. Het pleeggezin is het funda-

ment en de bouwsteen van mijn leven. Als ik in de spiegel kijk, vorm ik een beeld van mezelf als het zwarte schaap. Heeft dat beeld mijn leven beïnvloed of verstoord? Had het uitgemaakt als ik blank was geweest en in een zwart gezin terecht was gekomen? Is er een verschil?

't Harde is een dorp op de Veluwe, in de gemeente Elburg. Het dorp heeft 6.860 inwoners. Het is een bosrijke plaats, bekend van de militaire kazerne op de 'Knobbel'. De rapper Typhoon is er, net als ik, opgegroeid. Dat maakte mij niet de enige donkere in het dorp. Ik was wel de enige zwarte in 't Harde die in een blank pleeggezin woonde. En niet zomaar een pleeggezin, maar een gezin dat extra werd begeleid door TGV (therapeutische pleegzorg), omdat ik in mijn jongere levensjaren een trauma heb opgelopen. Een trauma van ontchechting en verwaarlozing. Mijn ouders kregen handvatten om een be-

Hier opgroeien heeft mijn leven verrijkt en zeker niet verstoord

schadigd kind op te voeden. Die beschadiging ziet niemand aan de buitenkant. Van het feit dat ik zwart was, keken de dorpingen in 't Harde niet vreemd op, ook niet als ik er met mijn ouders rondliep. En de mensen die dat wel deden, lieten dat niet merken. Zo ging dat in het dorp. Ik ging op in de menigte, net als de andere dorpingen. Ik ben daar ook niet gediscrimineerd. Ik volgde dezelfde route als

de rest van het dorp en bleef zelfde paden. Zolang ik daar afweek en me niet anders bleef viel ik niet op en voldeed ik norm. Thuis was ik het zwam maar niet op een negatieve manier. Mijn rugzak ging pas open gesloten deuren. Dat ging vmand iets aan.

Mijn broer en zus zijn eel. Mijn ouders hebben allebe ogen, de een met blond en met zwart haar. En ik was ptegenovergestelde. Zwart a koel tussen de witte schape zwart kroeshaar en diepdo bruine ogen. Ik woonde in vormd gezin. In het gezin wzo behandeld als mijn broe geen uitzonderingen. Hier heeft mijn leven verrijkt en verstoord. Het heeft mijn le een positieve manier beïnv de normen en waarden die meegekregen. Als je geleer

Kertoe

if op de-
r niet van
ewoog,
aan de
rte schaa-
p,
manier.
achter de
erder nie-
nte 'ariërs'.
i blauwe
de ander
recies het
ls hout-
n, met
nker-
een her-
erd ik net
ren zus,
opgroeien
zeker niet
ven op
loed, door
ik heb
d is hoe je

je in de samenleving moet gedragen
en erbij wil horen, dan handel je daar-
naar. Ik wilde er heel graag bijhoren
en net zo zijn als de mensen om mij
heen. Want wie wil nou niet ergens bij
horen? Het is geen kwestie van een
dorp of een stad. Blank, zwart, wit of
geel, dat speelt geen rol. Het is hoe je
zelf in het leven staat en hoe je zelf
omgaat met negatieve en positieve in-
vloeden. Een pleegkind volgt zijn in-
stinct bij een pleeggezin. Zij bieden
ten slotte meestal dat wat je tekort
komt.

Blank in een zwart gezin of zwart in
een blank gezin. Dat beeld heb je als
kind niet. Er was acceptatie en liefde.
Een warm nest, waar ik als een puzzel-
stukje in wilde passen. Andersom zou
het net zo zijn, als een blank kind in
een zwart gezin. In een pleeggezin zie
je geen kleur en zeker geen blank of
zwart maar creëer je 'liefde'. Liefde is
wat een pleegkind positief beïn-
vloedt, maar dat geldt voor iedereen.